

не съмъ го плашила и съвѣтвала — не слуша и не слуша! Пъкъ и звѣрове въ гората колкото искашъ!

Тя се впусна пакъ нататкъ, но виковетъ ѝ събудиха ружицитъ.

— Какво има, овчице? — питаха тѣ загрижено.

— Схрускаха го звѣроветъ — ето какво има! Не го ли видѣхте да мине край васъ?

— Кое, овчице?

— Агънцето ми... Моето агънце.

— Не сме.

— Загина си горкичкото, — зарева наново тя; като рипна пакъ нагорѣ.

— Кой загина ма, овчице? — попита метличето, което надничаше отъ синура на една нива.

— Кой ще загине? Кой може да загине, ако не моето немирно чедо? Ала думахъ си азъ: — такова лудо агне, рано или късно ще изпати нѣщо.

— Да не се е изгубило? — попита метличето.

— Не видѣ ли го да се мърне тждѣва?

— Никакво агне не видѣхъ, — рече метличето и добави: — не е ли по-добрѣ да се върнешъ въ кошарата си? Току прѣди малко край мене прѣмина такъвъ единъ страшенъ вълкъ, че цѣлата нива потрепера, кога затракаха остритъ му жби. Станало що станало съ агнето, баремъ ти се помжчи да се спасишъ.

— Да се върна ли? Никога! Хубаво да знаешъ. Петдесетъ вълка да срѣщна, пакъ нѣма да се върна. Ако тия проклети звѣрове сж изяли чедото ми, защо ми е на мене животъ? По-добрѣ е да умра.

— Брей! — очуди се метличето и се замисли.

И пакъ рипна овцата и плачътъ ѝ наново се понесе изъ полето.

Тя мина край различни цвѣтя и всички я питаха за скръбта ѝ, но никой не можа да ѝ каже прѣзъ кждѣ е минало агнето. Най-послѣ, слѣдъ като тя прѣхвърли малката горичка, едно глухарче ѝ помогна. Бѣлитъ му власи бѣха опадали и на главата му стърчеше само едно косъмче.